

Самотність

Микола Руденко

Від мук земних себе не відокремлю,
Допоки Світло не здолає тьму.
Та мушу визнати: планету Землю
Ненавиджу, буває, мов тюрму.

Ненавиджу чиновника, до кого
Звертатись мушу з папірцем в руках.
Себе ненавиджу — себе такого,
Яким я є у м'язах і кістках.

Ненавиджу оці світанки сірі,
Що в пеклі десь початок свій беруть.
Ненавиджу людей — двоногих звірів,
Що все живе невдовзі пожеруть.

А в мить, коли моя душа-небога
Йде через дріт колючий на прорив,
Недобрим словом пригадаю Бога,
Що Землю цю криваву сотворив.

В безмежнім просторі, де Слово віще
Літає на ментальному крилі,
Ця ледь помітна іскорка навіщо?
Навіщо наші муки і жалі?

Ну ще в катівнях розстріляють сотню,
Іще хтось кілька вимолить годин...
І так мені скорботно, так самотньо —
Як Богові, що в світі сам-один.

Нарешті встане сонце — й крізь дротину
Живим даруючи святих пожив,
Мене обгорне, як малу дитину,
Своїм теплом — щоб я таки ожив.

І я збагну, що ганив Бога всею:
Опівдні глянь у вічі небесам,

Де в Сонця жилка на виску пульсує —
І ти побачиш, що навік не сам.